(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 4. szám, 2014. január 24.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor, az 1966-os Szovjet–Magyar Barátsági Szerződés folytatásaképpen, Márja országát hat százalék kamatra, negyven százalék simicskára a Putyin kolegának harminc évre fölajánlotta. Mikó esztán alunni tért, ügön süséreket álmodott. Elébb atommagbú rakott tűzecske mellett ült tót olvasztárnak őtezve, s eggy IL-18-as baráti röpülőgépet óvasztott bé aranylabdának. Avval főröppent, s Párizsba termett, hon átatta a Puskás Ferenc-díjat s elfénképeszkedett Pelével, a Fekete Gyöngyszemvel. Epp Jókairú diskuráltak, mikó huss, jászolba, küssebb drótháló megett tanálta magát. Ű vót Felcsúti Szent József, dekázgatott ott a pettyesvel, halkan, fő ne vergye az ölibe ringó küs Jézust. Ekkó gyött a belső parancs, hogy a mondott párthus kerálfit néki köll a nyugoti kereszténség védelmibe Heródestúl, minden oroszok cárjától megvédölmezni. Na, emmán döfi vót néki, hogy az eggyesült Cöf-Magyar-Csapatok élin visszaszabadságharculja a hazát az ötágú sas markábú! Mondgyuk, végig vót eggy gamatlagos érzése, vajjon a saját töretlen fejlődésinek mellik pontyán es álmodja, amit álmodik, de ezt a fillingérijomot elnyomta a történelem robaja fegyvercsörgés képiben, mer epp pakóta bé a páncélokat a küsbuszba. Avval irány Verecke. Szép út vót, sohse gondúta vóna, kisbuszba hogy lehet űlni fehér lovon, de lehetett. Elhagyta Tatár-, majd Taliánországot, menetbű főszabadétotta Ukrajnát, még arra es szakétott üdőt, hogy Janukovics kolegával áttekintse az előttök álló múltat, s a kamerák előtt Klicskó sporttársával kesztyűzzön kicsit a Majdanon. Mán a távoli Indiába jártak, mikó küssé megvékonyodott a kerál álma. Ettűl-e, nem-e, valami kezdett néki egyre gyanúsabb lenni. Annyira, hogy amikó megérkesztek a csatatérre, s meglátta szerződéses komáját, ahogy ölelő karokval gyön ki a Kreml kapuján, eggy őttésre kiverte a víz. Reagyött, hogy tévedhetetlen létire ű itt bezon valamit eltévesztett. Há stogyélo megen, kérdeszte a cár, elnízve a kardjokrázó békemenetoszlopokat, kük hevessen kurjongatták, hogy nem, nem, soha nem lesznek gyarmat. Majdnem teli vót vélök a Vörös tér. Hát mastan ű mit mongyon, de gyorsan, kínoskodott álmába a magyarok kerála. Hát mit? Csak a színiglen igazat! S mán monta es, hogy epp az EU ellen mén a hadba derék huszárai élin, de gondúta, ha eccő kelet fele tart nyugotnak, mint János vitéz, csak béköszön eggy szóra. De nem es zavar tovább, messzi még a francia határ. Olly dühött barrózózás támatt erre, hogy menten fö köllött riadjon. Reggel vót, csönd, csak a szóvivők kara zsolozsmázott az ablak alatt, hogy mér jobb a húsz forintos áram a nyóc forintosná. Akkó bényúlt a párnája alá, s megnyúgodott. Vót, ami vót, a Paks Hungarica ott vót a feje alatt aláírval, nem atta vón senkinek, amíg meg nem halt.